

Το παιδί και το τόπι

Είχαμε καθίσει για καφέ το απόγευμα,
Πέμπτη όπως πάντα,
ήλιος λιτός Φεβρουαρίου και γλυκός σαν Οκτωβρίου
με αρκετά πουλιά στις φυλλωσιές
και ηλικιωμένους τριγύρω στα παρκάκια.
Έλαμπες θυμάμαι
και στα χείλη σου έπαιζε ένα στιχάκι
απ' αυτά τα αλλιιώτικα, τα δικά σου.
Δε μιλούσαμε
ούτε κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον στα μάτια.
Δεν πειράζει σου λέω
μου ακούσε που ένιωθα τη σκιά σου στο πεζοδρόμιο.
Τίπο πέρα στο παρκάκι
ένα παιδάκι έπαιζε με το τόπι του
έν αμεγάλο κατακόκκινο τόπι.
Κοίτα να δεις που ζήλεψα!
Παράξενος άνθρωπος το παιδί
ήμασταν κι εμείς κάποτε -
θυμάσαι;
Τότε δε φοβόμουν να σε κοιτάξω στα μάτια.